

За Кефалония постмодерно

Най-земетръсната област в Йонийско море

Събуждаме се от другане. Леглото се люшка, сградата се тресе. Земетресение! За много от четящите изписаната с курсив дума навярно буди страх, но това не е нашият случай, макар че трусът си беше доста як и съвсем не краткотраен. Нас с Татяна това не ни плаши. Не че сме свикнали на земетресения, просто не сме от хората, които умират от страх пред неща, на които не можем да повлияем. Така де, каквото е писано. А и не е за учудване – та ние сме на остров Кефалония, най-земетръсната област в Йонийско море. Когато купувахме почивката си, и през ум не ни минаваше, че ни грозят земни трусове. Бяхме решили, както винаги в началото на лятото, да прескочим до някой от гръцките острови и изборът ни се спря на най-големия Йонийски остров. Допадна ни цената, а и си избрахме чудесно място – малко градче (носталгия по изчезналата романтика на родното Поморие), далеч от шумни плажове и тълпи, и най-вече, това, което най-много обичаме – на две крачки от морето и балкон с изглед!

Див плаж и гръцки наслади

Не се излъгахме. Пансионът „Морски бриз“, казано на български, се намираща малко извън западния край на градчето Ликсури, под нас – градина с цветя и кътчета за отмора (навярно преди да ги налегне кризата е било бар), пресичаш я, след това шосето – и си на плажа! На див плаж, както му казват, защото няма чадъри, шезлонги, няма спасители и разни досадници, плюснали се на половин метър от теб. Никой! Само някой друг гларус и от време навреме тичащи или разхождащи се. Уморени от ранното ставане за полета, замаяни от първото узо на балкона с гръцки мезета, сме заспали

сладко, сладко. И ако не беше другането, щяхме да откараме до заранта. А имах желанието да отидем на т.н. информационна среща. Не че кой знае какво можех да науча от колежката, тук сме с Татяна за втори път, а аз бях идвал и с туристи на екскурзия, когато работех на съседния остров Закинтос. Просто любопитство – да погледна от страни на това, което с удоволствие и лекота правех толкова лета на Корфу. По същите причини домъквам оставената на първия етаж (щото ние сме на третия, та да е още по-вълнуващ изгледът!) информационна папка и, излегнал се, почвам да я прелиствам. Тогава ми идва и идеята, че тя може да ми послужи за основа на бъдещия ми разказ за почивката ни на Кефалония.

Признавам, че съм провокиран от автора, когато с отврат превеждам напоследък. За него ще разкажа друг път, не искам сега да си развалям кефа от гръцките наслади. Ще кажа само, че когато споделих с издателя цялата негативност, дете ме налегна от текстовете, които уж превеждам, а всъщност по-скоро решавам тъпи ребуси, той ме информира, че такава била сега тенденцията в европейската литература – постмодерн. Ега ти тенденцията! Не бойте се, няма да ви задръствам, както онзи сноб мене. Ще използвам само една от хватките му – ползване на чужди текстове, та да ми е по-лесно.

Информационната папка

Прелиствам дебелия, масивен папка на Цестовката (позволявам си да внеса чехизъм, а и защо не, след като толкоз други си позволяват да ползват английски думи и термини, с които задръстиха не само българския – а и моите читатели знаят чешки, така че никого няма да затрудня!). Доста е тежка и малко неудобна за четене

в леглото, но пък ще ми помогне да вмъкна наготово безброй интересни неща в писанието си. Навремето ние с Татяна си бяхме направили такива едни тънки, хилави папчици на Корфу, които отдалеч издаваха своите самодейни създатели с рязаното и лепеното, но пък вършеха добра работа. Това, което сега ми тежи върху порастващия по традиция в Гърция корем, си е направо достойно за похвала в професионален план. С карти, снимки, картички, красиво подредени смислени текстове. Всичко, което и най-любознателният турист би искал да узнае за остров Кефалония, е събрано вътре.

Отварям и чета отделените с тъмен курсив заглавия в съдържанието. Това, което знам или не ми е интересно, подминавам.

ОСТРОВЪТ НА ПОЕТА ЛОРД БАЙРОН.

Да, знам, че е взел участие в освободителните въстания на гърците и че тук си е намерил гроба. Превеждам на прима виста и продължавам: **МАЛЪК СВЯТ САМ ЗА СЕБЕ СИ** – добре измислено.

НИЕ СМЕ ПЪРВИТЕ, КОИТО ГО ОТКРИХА ЗА ЧЕШКИТЕ ТУРИСТИ – не бива да изписвам името на Цестовката, било скрита реклама.

ИМАТЕ ВЪЗМОЖНОСТТА ДА ГО ОТКРИЕТЕ И ВИЕ! – непременно!

ЧАКА ВИ НЕЗАБРАВИМА ПОЧИВКА! – надяваме се!

На първата страница ни напомнят, че Цестовката се грижи за нашата сигурност. „Неологизма“ си (щото на български е дълго – туристическа фирма ли, туроператор ли, кой ги знае) ще изписвам с главно „Ц“, за по-разбираемо. Правилно, сигурността си е сигурност.

На следващата страница цветна, съвсем прилична карта на острова. Не липсват акценти на най-интересните места за посещение, илюстрирани

с малки снимчици. Браво! Личи си, че е спретнато от професионалисти по заръка на Цестовката. Сигурно по подобен тип са направени информационни книги за всичките им дестинации и никой не би могъл да оспори огромната им практическа полза. Нашата мога да я задържа колкото си искам. Щото и в това ни провървя – в „Морския бриз“ с повече от 15 стаи сме само две семейства – ние с Татяна и двойка средностатистически по всички измерения чехи на средна възраст. Видяхме ги, когато слязоха от автобуса и припнаха пред нас да се настаняват. Пожелахме си приятна почивка и повече не ги видяхме. Поне няма да ни се налага денем и нощем при среща да проточваме „Добрият ден“. Взеха си кола под наем и обикалят острова. И добре правят. Ще го сторим и ние, нека първо се адаптираме. Аз предпочитам моторетката. Свикнал съм с нея от Корфу, а и ми е по-лесно. Щото съм пишман шофьор – случва се да прегърна някое дърво, да целуна дувар, често бъркам спирачката с газта, а да не говорим, че по природа не умея да давам заден, та не ми се ще да рискувам. Яхваме ние моторетка, увити в шушляковите си корфуански якета, слагаме каски, Татяна зад мен ме гушва и потегляме. Ако по пътя нещо ме смути, стискам с две ръце спирачките, стъпваме и толкоз! Но засега не бързаме, нека хванем загар, нека опознаем пешеходно околността и в края на почивката ще посетим набелязаните обекти.

Връщам се към информационната книга

Отмятам страницата на делегатката (пак чехизъм!), но не мога да не кажа няколко думи и за нея. Щото ми хареса. Възраст около четирийсет, плюс минус две-три, килограми между седемдесет и осемдесет, невисока, късо подстригана химическа блондинка с неподходяща за фигурата ѝ къса, а пък широка, провиснала рокля, с безинтересно, незапомнящо се лице. Какво тогава съм ѝ харесал ли? Поведението, сърдечността – оказва се мораванка, ясно! Изключително приветлива, приказлива, с широка, искрена усмивка и чувство за хумор. Когато слязохме от автобуса и аз се разделях с шофьора на гръцки, като му пожелах успешен сезон и хубаво

лято, тя не скри възторга си, че владее гръцки и с „Той говори гръцки!“ на английски ни представи на хазайката ни. Абе, любопитен бях да видя как се представя, а и да пийна едно уелкъм дринк в ресторанта, където се провеждат срещите с нея, но нейсе.

Прелиствам и чета нататък.

ТРАЕКТИ

Разписание на траекти от главния град на острова Аргостоли до Ликсури – градчето, което си бяхме избрали за тазгодишното си гръцко приключение.

Да, бе, чудничко – тарект вътрешни линии! До там и обратно. Между двете споменати селища се простира голям залив, който отделя два полуострова, нашият Палики е по-малкият, на по-големия Ерисос се намира главният град Аргостоли. Там са и повечето обекти, които посещават туристите – манастирът „Св. Герасим“ и пещерата с подземното езеро. Ние нямаме работа там, видяхме ги при предишното си гостуване. Инак да не пропусна – свети Герасим е патронът на острова и тук всеки втори мъж е Герасим, както на Корфу Сирос.

ОБЩА ИНФОРМАЦИЯ – аптеки, лекар, банка, кражби, празници.

Харесва ми написаното за кражбите: Честността е черта на гръцката провинция. Проблемът „кражба“ практически не съществува.

ПОЛЕЗНИ ИЗРАЗИ – кратък гръцко-чешки речник с чешка транскрипция.

ЛЮБОПИТНО ЗА ГЪРЦИЯ И ГЪРЦИТЕ – виж ти, не знаех: световен рекорд по броя на котки на глава от населението, чехите пък по броя на кучетата, ха-ха! **СВЕТЪТ НА ГРЪЦКИТЕ БОГОВЕ** – изброени по имена, в скоби латинското име. Тя си ги знам, карам нататък.

ПРАЗНИЦИ И ТРАДИЦИИ – и тук няма с какво да ме изненадат. За чехите най-интересен ще е Великден и печеното агне или козле.

МАСЛИНОВОТО ДЪРВО – легендата за Атина и нейния подарък. Така, както я знам и разказвах на моите туристи при обиколките на Корфу и Закинтос. **КРАТКА ИСТОРИЯ НА ГЪРЦИЯ**. Добро хрумване, нека четат чехите и сравняват – белким си дадат сметка, че са имали късмет на съседи и поробители. **ГЪРЦИТЕ ДНЕС** – Хм, днес?! То написаното си е тяхно от векове и ще си остане. На нас, българите, ни е добре познато – балкански нрави, темпера-

мент, таверни, кафенета, броеници, табла, жените и мъжете, църквата. **НЕЩО ЗА КУХНЯТА** – специалитети. И тук няма с какво да ме изненадат. Навремето сам диктувах в автобуса при обиколките как се прави истинска гръцка салата, мусака, стифадо, тиквички, патладжани. **КЕФАЛОНИЯ – КРАТЪК ПРЕГЛЕД, ГЕОГРАФСКИ ДАННИ**. Тук вече сериозно се зачитам. Ето накратко и по-интересното: най-големият Йонийски остров (като оставим митологията, без която не може, оттук друг вариант за името – Глава Йонийска), 780 кв. км. 36 хиляди жители (много малко, бе, на Корфу са над 120 хиляди!), от които 2/3 в Аргостоли и Ликсури, на 30 км. от Пелопонес, най-висок планински връх Енос 1628 м. (ха – малко по-висок от най-високия чешки Снежка), низини, езера, пещери, летище, пристанища. **ИСТОРИЯ НА ОСТРОВА – МИТОЛОГИЯ, РИМСКИ ПЕРИОД, ВИЗАНТИЙСКИ ПЕРИОД, ФРАНКИ И ВЕНЕЦИАНЦИ, БРИТАНСКИ ПРОТЕКТОРАТ, ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА, МАНДОЛИНАТА НА КАПИТАН КОРЕЛИ** (че как без Холивуд, няма по-добра реклама за простолудията!) **ФЛОРА И ФАУНА**: 1014 регистрирани растителни вида, 50 вида диви орхидеи, мирта, шам фъстък, дафинов лист, тимиян, салвия, риган **КУЛТУРЕН ЖИВОТ, НАРОДНИ ПРАЗНИЦИ, МЕСТНИ СПЕЦИАЛИТЕТИ** – кантади, ароети, черепа, саворо, вино роболо. Само виното – бяло, ароматно, ми е познато. Всичко останало издава италианския си произход, но нямам излишно време за дирене – ще минем и без тях.

И сега най-интересното за нас – подробни описания на най-посещаваните места – селища, пещери, плажове: **СКАЛА, ПОРОС, ЛИКСУРИ, МИРТОС, АСОС, ПЕЩЕРИ, ПЛАЖОВЕ АРГОСТОЛИ** – Главният град. Били сме там няколко пъти. Нищо особено. Споменатото италианско или английско присъствие не е оставило архитектурни следи. Земетресението през 1953 година е сринало всичко, градът като феникс се е надигал отново от руините си, ама вече с друг облик. Е, има си я гръцката островна атмосфера и красота, за която тук, според Татяна, голяма заслуга имат олеандрите. Ако сте били в Гърция, където и да е, те ви съпровождат по всички пътища и магистрали, навсякъде, където се

е намесила човешка ръка. Навсякъде те са огромни кичести храсти – от бяло през розово, червено, та до виолетово. Същите цветове ще видите и в Аргостоли, но сега в дълги алеи от дървета! Тукашните олеандри – красиви, стройни, високи повече от 2 метра, с прекрасна цветна корона! Другаде не сме ги виждали, явно местна подстрижка. Край, дотук с постмодерна и преписването. Избрали сме си какво ще видим и можем да се посветим на близките си планове.

Блажена тишина

Сутрин слизаме до „махленския“ си плаж. Разхождаме се, събираме мидички (аман!), лежим, мързелуваме. Е, като се сгорещим, мокрим се в плитчините. Не стават за плуване, но това не ни притеснява. Ще плуваме на прекрасните плажове, които сме си планирали за края на почивката. Сега главно сме сами. Блажена тишина! Само нежният плисък на малки вълнички. Мехлем за моята изтерзана от пражките туристически шумотевици душа! Дори звуците, които отвреме навреме я нарушават, не ми пречат. Например – когато под прозорците ни в Страшнице спре буклукджийката и боботи, направо ми реже нервите. Подобен звук тук издава траектът „идими-дойдеми“ от ранна утрин до късна вечер по един-два пъти на час, а на мен не само че не ми пречи, ами дори ми е приятен. Парадокс! Ами кучешкият лай от кучкарника на нашата хазайка? И то посреднощ или рано призори? Чувам го в просъница и го преглъщам съвсем спокойно. Ако това звучеше в Прага, където ми се вдига кръвното само от погледа към вмянените кучкари и техните домашни любимци, които припикават

брезите на нашата улица и я умирисват, направо щях да откача. А тук нищо. Обръщам се на друга страна и продължавам сладко да си похърквам. А иди, че ми го обясни, а?

Живописните селища Асос и Фискардо и плажът Петани

Най-хубавото и най-веселото остана за последните ни три дни. Като изключим близките плажове, решихме да отидем далеч на север до живописните селища Асос и Фискардо. От плажовете си бяхме набелязали Петани като най-близък до нас. На фотографиите силно приличаше на прочутия Миртос, на който ние сме били и имаме прекрасна фотография в прозрачните му води. По план трябваше да взема моторетка, заради туй си мъкнехме от Прага и якетата. Да, но не! Гърците ще намерят хиляди обяснения, за да не те обидят и все пак да ти вземат парите, та никой не посмя да ми рече в очите: „Абе, дядка, къде на тия години ще яхваш моторетка, я вземи кола!“ Ту книжката ми не отговаряла на гръцките закони за моторетки, ту всички малки моторетки днес били дадени, дрън-дрън та пля! Предложиха ми малка кола, по-сигурно, дори и поевтино. Как да им кажа, че не съм от тия, дето се раждат с бензин в задника и се сливат с колите си. Вече споменах що за шофьор съм, ама нейсе! Сам не знам откъде набрах кураж, но приех и добре съм направил. Наистина малко кокетирам с шофьорските си способности. Не съм чак толкова зле, просто не се кефя. На Корфу беше трудно – тесни пътища, яма до яма, няма начин да не ти се наложи да минеш на задна, а тук – широки като слънце пътища и слабо движение. Така че, седнахме в малка, симпатична кола и потеглихме. Така и не

разбрах що за марка беше. Татяна от щастлива по-щастлива, пееше си по пътя гръцки песни! Уж да не съм се притеснявал. А колата си имаше и радио, и климатик, ама като не знам кое как се включва? Стискам волана, гледам напред, в огледалата и толкоз. Не беше и лесно. Все пак всичките ни обекти бяха до морето, а пътят – високо в планината. Така че – със спирачка надолу, нагоре, за по-сигурно, само на първа. Накратко, тези два дни бяха наистина най-емоционалните ни. Никакви приключения по пътя, прекрасни с архитектурата и с амфитеатралното си положение и Асос, и Фискардо. Най-добра представа ще получите от фотографиите, защото Татяна, вярна на себе си, не спря да снима. Ах, как тежкарско го дадохме във Фискаро! Богаташко кътче! Пристанището – пълно с яhti, отсреща на няколко метра Итака, островът на Одисей, а ние в изискан, симпатичен ресторант ядем пресни калмари и с препечения хляб храним рибките под нас. Ами и плажът Петани – истински разкош, поне с кеф поплувахме в прозрачните му води. Всичко казано дотук не може да не събуди любопитството ви да посетите остров Кефалония, няма да съжалявате. За нас навсякъде в Гърция е прекрасно, когато сме на две крачки от морето, пием си узото на балкона с прекрасен изглед, а на плажа, по възможност, само ние и гларусите. Е, не винаги ни се получава с парите, които заделяме за по-евтините си пътувания. А тук се получи и това ни направи щастливи. Нещо като реализирана чешка мечта: за малко пари, много музика! Ха-ха! Та така...

Васил Самоковлиев

Снимки: Татяна Борисова